Biuletyn Europejski nr 5 (6)/2014*

SPIS TREŚCI

Informacje s. 2

Nowe akty prawne UE s. 3

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE s. 4

- Stosowanie prawa UE s. 4
- Karta Praw Podstawowych s. 4
- Podatki s. 5
- Prawo celne s. 7
- Ochrona danych osobowych s. 8
- Rolnictwo s. 9
- Ochrona środowiska s. 9
- Transport drogowy s. 11

Orzecznictwo ETPCz s. 11

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi wybór aktów prawnych Unii Europejskiej i orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktów prawnych Rady Europy i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych.

Informacje

- 10 kwietnia 2014 r. TSUE wydał wyrok w sprawie C-190/12 *Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Bydgoszczy* w odpowiedzi na pytania prejudycjalne skierowane przez WSA w Bydgoszczy (zob. szerzej s. 6 biuletynu w części dotyczącej orzecznictwa TSUE; wyrok dostępny na stronie NSA w zakładce „Pytania prejudycjalne WSA i NSA")

- 10 kwietnia 2014 r. w siedzibie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie odbyło się spotkanie delegacji sędziów Trybunału Sprawiedliwości z przedstawicielami środowisk sędziowskich Rzeczypospolitej Polskiej. W spotkaniu udział wzięli przedstawiciele Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Naczelnego Sądu Administracyjnego, Sądu Najwyższego oraz Trybunału Konstytucyjnego. W trakcie spotkania omówiono zagadnienia związane z problematyką dialogu sędziów sądów krajowych z sędziami TSUE.

- 16 kwietnia 2014 r. Komitet Ministrów Rady Europy przyjął zalecenie CM/Rec(2014)6 w sprawie Przewodnika dla użytkowników internetu, w celu upowszechnienia praw człowieka przysługujących w środowisku online oraz wiedzy nt. środków przysługujących w przypadku ich naruszenia. Przewodnik koncentruje się na prawach człowieka, które mają największe znaczenie w internecie: dostęp i niedyskryminacja; wolność wyrażania opinii i wolność informacji, wolność stowarzyszania się i zgromadzeń, ochrona prywatności i danych osobowych, edukacja, ochrona dzieci i młodych osób, prawo do skutecznego środka odwoławczego w razie naruszenia praw człowieka.
  Został on przyjęty przez Komitet Ministrów, reprezentujący 47 państw Rady Europy, i opiera się na prawach i wolnościach zawartych w Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, z uwzględnieniem ich wykładni przez Europejski Trybunał Praw Człowieka, a także zawartych w innych konwencjach i tekstach prawnych Rady Europy (tekst zalecenia w j. angielskim dostępny na stronie NSA w zakładce „Prawo europejskie w internecie").

- Na stronie internetowej Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej umieszczono informację dotyczącą nowego sposobu cytowania orzeczeń z zastosowaniem sygnatury ECLI (link do informacji dostępny na stronie NSA w zakładce „Prawo europejskie w internecie").

Nowe akty prawne UE

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) Nr 350/2014 z dnia 3 kwietnia 2014 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz. Urz. UE L 104 z 8 kwietnia 2014 r., s. 4). Rozporządzenie wchodzi w życie 28 kwietnia 2014 r.
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 259/2014 z dnia 3 kwietnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz. Urz. UE L 105 z 8 kwietnia 2014 r., s. 8). Rozporządzenie wchodzi w życie 28 kwietnia 2014 r.
- Rozporządzenie Komisji (UE) Nr 379/2014 z dnia 7 kwietnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 965/2012 ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 (Dz. Urz. UE L 123 z 24 kwietnia 2014 r., s. 1). Rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2014 r.
- Rozporządzenie Komisji (UE) Nr 372/2014 z dnia 9 kwietnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 794/2004 w odniesieniu do obliczania niektórych terminów, rozpatrywania skarg oraz identyfikacji i ochrony informacji poufnych (Dz. Urz. UE L 109 z 12 kwietnia 2014 r., s. 14). Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 2 maja 2014 r.
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) Nr 388/2014 z dnia 10 kwietnia 2014 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. UE L 113 z 16 kwietnia 2014 r., s. 17). Rozporządzenie wchodzi w życie 6 maja 2014 r.
- Rozporządzenie Rady (UE) Nr 390/2014 z dnia 15 kwietnia 2014 r. ustanawiające program „Europa dla obywateli" na lata 2014–2020 (Dz. Urz. UE L 115 z 17 kwietnia 2014 r., s. 3). Rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/52/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2011/52/UE w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.Urz. UE L 124 z dnia 25 kwietnia 2014 r, s. 1). Dyrektywa wchodzi w życie 15 maja 2014 r.
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 374/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie obniżenia lub zniesienia ceł na towary pochodzące z Ukrainy (Dz. Urz. UE L 118 z 22 kwietnia 2014 r., s. 1). Rozporządzenie wchodzi w życie 23 kwietnia 2014 r.

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE

[W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy.]

Stosowanie Prawa Unii Europejskiej

Postanowienie Trybunału z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie C-153/13 Pohotovosť s. r.o. przeciwko Ján Soroka

Odesłanie prejudycjalne - Dyrektywa 93/13/EWG - Stosowanie ratione temporis - Okoliczności faktyczne, które miały miejsce przed przystąpieniem Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej - Oczywisty brak właściwości Trybunału.

*) Zgodnie z art. 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli Trybunał jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania sprawy, może w każdej chwili, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, wydać postanowienie z uzasadnieniem, bez dalszych czynności procesowych. Należy zastosować ów przepis w niniejszej sprawie.

*) W niniejszym przypadku z postanowienia odsyłającego wynika, że jedyna umowa kredytu będąca przedmiotem postępowania głównego została zawarta w dniu 10 grudnia 2002 r., czyli przed dniem 1 maja 2004 r. stanowiącym datę przystąpienia Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej.

*) Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, jest on właściwy do dokonywania wykładni prawa Unii jedynie w zakresie dotyczącym jego stosowania w państwie członkowskim od momentu przystąpienia tego państwa do Unii (zob. wyroki: Ynos, C-302/04, EU:C:2006:9, pkt 36; Telefónica O2 Czech Republic, C-64/06, EU:C:2007:348, pkt 22 i 23; CIBA, C-96/08, EU:C:2010:185, pkt 14, a także postanowienie Semerdzhiev, C-32/10, EU:C:2011:288, pkt 25). Trybunał miał już ponadto okazje zastosować to orzecznictwo w ramach o wniosku o wykładnię dyrektywy 93/13 w związku z umową kredytu konsumenckiego zawartą przed przystąpieniem Republiki Słowackiej (postanowienie SKP, C-433/11, EU:C:2012:702, pkt 36).

*) Wynika stąd, że na podstawie art. 53 § 2 regulaminu postępowania, Trybunał jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania przedłożone przez Okresný súd Bardejov.

Karta praw podstawowych

Wyrok Trybunału z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie C-390/12 Pfleger i in.

Artykuł 56 TFUE – Swoboda świadczenia usług – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 15–17, 47 i 50 – Wolność wyboru zawodu i prawo do podejmowania pracy, wolność prowadzenia działalności gospodarczej, prawo własności, prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu, zasada ne bis in idem – Artykuł 51 – Zakres stosowania – Stosowanie prawa Unii – Gry losowe – Ograniczające przepisy państwa członkowskiego – Sankcje administracyjne i karne – Nadrzędne względy interesu ogólnego – Proporcjonalność

*) Poszanowanie praw podstawowych chronionych na mocy karty jest zatem konieczne, w sytuacji gdy przepisy krajowe mieszczą się w zakresie stosowania prawa Unii. Nie mogą więc występować sytuacje podlegające prawu Unii, w których wspomniane prawa podstawowe nie miałyby zastosowania. Stosowanie prawa Unii oznacza jednoczesne zastosowanie praw podstawowych chronionych na mocy Karty (wyrok Åkerberg Fransson, EU:C:2013:105, pkt 21).

*) Jeżeli państwo członkowskie powołuje się na nadrzędne względy interesu ogólnego w celu uzasadnienia przepisów, które mogą ograniczać korzystanie ze swobody świadczenia usług, takie uzasadnienie, przewidziane w prawie Unii

powinno być interpretowane w świetle ogólnych zasad prawa Unii, a w szczególności praw podstawowych zagwarantowanych obecnie w Karcie. Odnośne przepisy krajowe mogą zatem być objęte przewidzianymi wyjątkami wyłącznie jeżeli są zgodne z prawami podstawowymi, nad których przestrzeganiem czuwa Trybunał (zob. podobnie, wyrok ERT, C-260/89, EU:C:1991:254, pkt 43).

*) Jak wynika zatem z tego orzecznictwa, jeśli okaże się, że przepisy krajowe mogą ograniczać korzystanie z jednej lub kilku podstawowych swobód gwarantowanych traktatem, mogą one być objęte wyjątkami przewidzianymi w prawie Unii w celu uzasadnienia takiego ograniczenia wyłącznie w zakresie w jakim jest to zgodne z prawami podstawowymi, nad których przestrzeganiem czuwa Trybunał. Ten obowiązek zapewnienia zgodności z prawami podstawowymi objęty jest w sposób oczywisty zakresem stosowania prawa Unii i w rezultacie, zakresem stosowania Karty. Korzystanie przez państwo członkowskie z wyjątków przewidzianych w prawie Unii w celu uzasadnienia ograniczenia podstawowej swobody zagwarantowanej traktatem należy zatem uznać, jak zauważyła rzecznik generalny w pkt 46 opinii, za „stosowanie prawa Unii" w rozumieniu art. 51 ust. 1 Karty.

*) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowań głównych, w sytuacji gdy przepisy te nie dążą w rzeczywistości do realizacji celu w postaci ochrony graczy lub zwalczania przestępczości i nie są one rzeczywiście podyktowane troską o ograniczenie okazji do gry lub chęcią zwalczania przestępczości związanej z takimi grami w sposób spójny i systematyczny.

Podatki

Wyrok Trybunału z dnia 1 kwietnia 2014 r. w sprawie C-80/12 Felixstowe Dock and Railway Company Ltd i inni przeciwko The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs.

Odesłanie prejudycjalne - Swoboda przedsiębiorczości - Podatki dochodowe od osób prawnych - Ulga podatkowa - Grupy spółek i konsorcja - Przepisy krajowe umożliwiające przeniesienie strat między spółką należącą do konsorcjum a spółką należącą do grupy, które są powiązane poprzez "spółkę-łącznik" będącą jednocześnie członkiem grupy i konsorcjum - Warunek siedziby "spółki-łącznika" - Dyskryminacja ze względu na miejsce siedziby - Ostateczna spółka dominująca grupy, która ma siedzibę w państwie trzecim i posiada spółki zamierzające dokonać przeniesienia strat za pośrednictwem spółek mających siedzibę w państwach trzecich.

*) Artykuły 49 TFUE i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego, które dopuszczają, aby spółka będąca rezydentem należąca do grupy mogła uzyskać przeniesienie strat poniesionych przez inną spółkę będącą rezydentem należącą do konsorcjum, jeżeli „spółka-łącznik" należąca jednocześnie do tej grupy i do tego konsorcjum ma siedzibę także w rzeczonym państwie członkowskim, i to niezależnie od siedziby spółek posiadających bezpośrednio lub poprzez spółki pośrednie kapitał spółki-łącznika oraz innych spółek, których dotyczy przeniesienie strat, podczas gdy wykluczają one taką możliwość, jeżeli spółka-łącznik ma siedzibę w innym państwie członkowskim.

Wyrok Trybunału z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawach połączonych C-43/13 i C-44/13 Hauptzollamt Köln przeciwko Kronos Titan GmbH (C-43/13) i Hauptzollamt Krefeld przeciwko Rhein-Ruhr Beschichtungs-Service GmbH (C-44/13).

Dyrektywa 2003/96/WE - Opodatkowanie produktów energetycznych - Produkty niewymienione w dyrektywie 2003/96/WE - Pojęcie "równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego".

*) Wykładnia art. 2 ust. 3 wspomnianej dyrektywy w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane do stosowania do każdego produktu wykorzystywanego jako paliwo silnikowe lub jako paliwo do ogrzewania stawki

opodatkowania przewidzianej odpowiednio dla innego paliwa silnikowego lub innego paliwa do ogrzewania, umożliwia zbliżenie krajowych regulacji podatkowych i pozwala uniknąć sytuacji, w której ten sam produkt byłby opodatkowany w niektórych państwach członkowskich jako paliwo silnikowe, podczas gdy w innych państw członkowskich podlegałby stawce paliwa do ogrzewania. Interpretowany w ten sposób mechanizm wprowadzony tym przepisem faktycznie przyczynia się do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

*) Interpretacja art. 2 ust. 3 dyrektywy 2003/96 w ten sposób, że kryterium wykorzystania jako paliwa silnikowego lub paliwa do ogrzewania jest rozstrzygające, pozwala na wykluczenie ewentualnych zakłóceń konkurencji między produktami wykorzystywanymi do tych samych celów.

*) Warunek zawarty w art. 2 ust. 3 dyrektywy Rady 2003/96/WE, zgodnie z którym produkty energetyczne inne niż te, których poziom opodatkowania został określony w tej dyrektywie, są opodatkowane zgodnie z ich wykorzystaniem, według stawki przyjętej dla równoważnego im paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego, należy interpretować w ten sposób, że w pierwszej kolejności należy ustalić, czy dany produkt jest wykorzystywany jako paliwo silnikowe, czy jako paliwo do ogrzewania, zanim w drugiej kolejności zostanie ustalone, które z paliw silnikowych lub paliw do ogrzewania, w zależności od danej sytuacji, wymienionych w odpowiedniej tabeli załącznika I do tej dyrektywy jest faktycznie zastępowane przez dany produkt, a jeżeli brak jest takiego paliwa – które z tych paliw silnikowych lub paliw do ogrzewania jest najbardziej do niego zbliżone swoimi właściwościami i przeznaczeniem.

Wyrok Trybunału z dnia 10 kwietnia 2014 r. w sprawie C-190/12 Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Bydgoszczy.

Odesłanie prejudycjalne - Swoboda przedsiębiorczości - Swobodny przepływ kapitału - Artykuły 63 TFUE i 65 TFUE - Podatek dochodowy od osób prawnych - Różnica w traktowaniu pomiędzy dywidendami wypłacanymi funduszom inwestycyjnym będącym rezydentami a dywidendami wypłacanymi funduszom inwestycyjnym niebędącym rezydentami - Wykluczenie zwolnienia podatkowego - Nieuzasadnione ograniczenie.

*) Artykuł 63 TFUE dotyczący swobodnego przepływu kapitału znajduje zastosowanie do sytuacji, takiej jak rozpatrywana w sprawie w postępowaniu głównym, w której na mocy krajowych przepisów podatkowych ze zwolnienia podatkowego nie mogą korzystać dywidendy wypłacane przez spółki mające siedzibę w państwie członkowskim na rzecz funduszu inwestycyjnego mającego siedzibę w państwie trzecim, podczas gdy fundusze inwestycyjne mające siedzibę we wspomnianym państwie członkowskim korzystają z takiego zwolnienia.

*) Artykuły 63 TFUE i 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom podatkowym państwa członkowskiego takim jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, na podstawie których ze zwolnienia podatkowego nie mogą korzystać dywidendy wypłacane przez spółki mające siedzibę w tym państwie członkowskim na rzecz funduszu inwestycyjnego mającego siedzibę w państwie trzecim w zakresie, w jakim istnieje pomiędzy tym państwem członkowskim a rozpatrywanym państwem trzecim zobowiązanie umowne do wzajemnej pomocy administracyjnej, które umożliwia krajowym organom podatkowym zweryfikowanie informacji przekazanych ewentualnie przez fundusz inwestycyjny. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, w ramach sprawy w postępowaniu głównym, czy mechanizm wymiany informacji przewidziany w ramach tej współpracy rzeczywiście umożliwia polskim organom podatkowym zweryfikowanie, w stosownym wypadku, informacji dostarczonych przez fundusze inwestycyjne z siedzibą na terytorium Stanów Zjednoczonych Ameryki dotyczących warunków ich tworzenia i działania, w celu ustalenia, czy prowadzą one działalność w ramach regulacyjnych równoważnych z ramami regulacyjnymi Unii.

Prawo celne

Wyrok Trybunału z dnia 9 kwietnia 2014 r. w sprawie C-74/13 GSV Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-Alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága.

Odesłanie prejudycjalne - Wspólna Taryfa Celna - Klasyfikacja taryfowa - Nomenklatura scalona - Kody CN 7019 59 00 10 i 7019 59 00 90 - Rozporządzenia nakładające cło antydumpingowe na przywóz niektórych tkanin siatkowych o otwartych oczkach z włókien szklanych, pochodzących z Chin - Rozbieżności pomiędzy wersjami językowymi - Obowiązek zapłaty cła antydumpingowego.

*) Nomenklatura scalona Wspólnot Europejskich ustanowiona w art. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej powinna być interpretowana w ten sposób, że jej kodem 7019 59 00 10 mogą zostać objęte towary takie jak opisane przez sąd odsyłający, które są w szczególności tkaniną z włókna szklanego o oczkach o wielkości 4 mm tak na długość jak i na szerokość, o wadze przekraczającej 35 g/m2, i które przeznaczone są dla sektora budowlanego.

*) Okoliczność, iż towar wymieniony w spornej w postępowaniu głównym deklaracji celnej, pomimo że ma cechy charakterystyczne przewidziane przez kod 7019 59 00 10 nomenklatury scalonej Wspólnot Europejskich i powtórzone w rozporządzeniach nakładających na niego cło antydumpingowe, to nie odpowiada nazwie, która nadana mu została w tym kodzie i owych rozporządzeniach, w sposób, w jaki zostały one opublikowane w języku państwa członkowskiego pochodzenia zgłaszającego, na których to tylko wersjach opierał się ów zgłaszający, nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności jego klasyfikacji taryfowej, jakiej dokonały organy celne opierając się na wszystkich wersjach językowych tego kodu w rzeczonych rozporządzeniach.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. w sprawie C-583/12 Sintax Trading OÜ przeciwko Maksu- ja Tolliamet.

Odesłanie prejudycjalne - Rozporządzenie (WE) nr 1383/2003 - Środki mające na celu niedopuszczenie do wprowadzania do obrotu towarów podrabianych i towarów pirackich - Artykuł 13 ust. 1 - Właściwość organów celnych w zakresie ustalenia naruszenia prawa własności intelektualnej.

*) Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on, aby organy celne wobec braku jakiegokolwiek wniosku właściciela prawa własności intelektualnej same wszczęły i prowadziły postępowanie, o którym mowa w tym przepisie, pod warunkiem że decyzje przyjęte w tej dziedzinie przez te organy mogą być przedmiotem odwołania, zapewniając ochronę praw jednostek wynikających z prawa Unii, a w szczególności z tego rozporządzenia.

Ochrona danych osobowych

Wyrok Trybunału z dnia 8 kwietnia 2014 r. w sprawie C-288/12 Komisja Europejska przeciwko Węgrom.

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego - Dyrektywa 95/46/WE - Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych - Artykuł 28 ust. 1 - Krajowe organy nadzorcze - Niezależność - Ustawodawstwo krajowe skracające kadencję organu nadzorczego - Utworzenie nowego organu nadzorczego oraz powołanie innej osoby na stanowisko prezesa.

*) Wykładni art. 28 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 95/46 należy dokonywać w ten sposób, że organy nadzorcze właściwe w zakresie przetwarzania danych osobowych powinny cechować się niezależnością pozwalającą im na wykonywanie ich zadań bez wpływu z zewnątrz. Ta niezależność wyklucza w szczególności jakiekolwiek nakazy i jakikolwiek inny wpływ z zewnątrz – bez względu na jego formę oraz na to, czy jest bezpośredni czy pośredni – który mógłby zaważyć na decyzjach tych organów i podważyć w ten sposób wykonywanie przez nie ich zadań polegających na ustaleniu słusznej równowagi pomiędzy ochroną prawa do poszanowania życia prywatnego a swobodą przepływu danych osobowych (zob. podobnie wyroki: Komisja/Niemcy, EU:C:2010:125, pkt 30; a także Komisja/Austria, EU:C:2012:631, pkt 41, 43).

*) Niezależność funkcjonalna organów nadzorczych, w tym znaczeniu, że ich członkowie nie są związani żadnymi instrukcjami w zakresie wykonywanych przez siebie funkcji, stanowi warunek konieczny, aby organy te mogły spełnić kryterium niezależności w rozumieniu art. 28 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 95/46, jednak wbrew twierdzeniom Węgier tego rodzaju niezależność funkcjonalna nie wystarcza sama w sobie do uchronienia rzeczonych organów od wszelkiego wpływu z zewnątrz (wyrok Komisja/Austria, EU:C:2012:631, pkt 42).

*) Nie można uznać, że organ nadzorczy może działać w każdych okolicznościach poza wszelkim podejrzeniem stronniczości. W związku z tym wymóg niezależności zawarty w art. 28 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 95/46 powinien być interpretowany w ten sposób, że obejmuje on obowiązek poszanowania kadencji organów nadzorczych aż do jej upływu i do zaniechania jej skracania, chyba że poszanowane zostaną zasady i gwarancje właściwych przepisów prawa.

*) Prawdą jest, że państwa członkowskie mają swobodę w zakresie przyjmowania i dokonywania zmian modelu instytucjonalnego, który uważają za najlepiej dostosowany dla organów nadzorczych. Jednakże państwa te powinny dbać w tych ramach o to, by nie naruszać niezależności organu nadzorczego wynikającej z art. 28 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 95/46, z czym wiąże się obowiązek poszanowania kadencji owego organu.

*) Gdyby każdemu państwu członkowskiemu przysługiwało prawo do zakończenia kadencji organu nadzorczego przed jej pierwotnie przewidzianym zakończeniem bez poszanowania zasad i gwarancji uprzednio ustanowionych w tym celu we właściwych przepisach, zagrożenie tego rodzaju skróceniem kadencji ciążące na owym organie podczas wykonywania jego funkcji mogłoby prowadzić do pewnego rodzaju posłuszeństwa względem władzy politycznej, niezgodnego ze wskazanym wymogiem niezależności (zob. podobnie wyrok Komisja/Austria, EU:C:2012:631, pkt 51). Ma to miejsce nawet wówczas, gdy skrócona kadencja wynika z przekształcenia lub ze zmiany modelu, które powinny być zorganizowane w sposób zapewniający poszanowanie wymogów niezależności ustanowionych we właściwych przepisach.

*) Węgry uchybiły zobowiązaniom, które na nich ciążą na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, w ten sposób, że skróciły kadencję organu nadzorczego ochrony danych osobowych.

Rolnictwo

Wyrok Trybunału z dnia 10 kwietnia 2014 r. w sprawie C-485/12 Maatschap T. van Oosterom en A. van Oosterom-Boelhouwer przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie.

Rolnictwo - Wspólna polityka rolna - Systemy wsparcia bezpośredniego - Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 - Zintegrowany system zarządzania niektórymi systemami pomocy i ich kontroli - System identyfikacji działek rolnych - Warunki kwalifikowalności do pomocy - Kontrole administracyjne - Kontrole na miejscu - Rozporządzenie (WE) nr 796/2004 - Określenie powierzchni kwalifikujących się do pomocy - Teledetekcja - Fizyczna kontrola działek rolnych.

*) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników, zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 972/2007 z dnia 20 sierpnia 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że jeżeli automatyczne kontrole krzyżowe mające na celu zweryfikowanie kwalifikowalności do pomocy działek zadeklarowanych we wniosku rolnika o płatność jednolitą są ze względu na aktualizację systemu identyfikacji działek rolnych uzupełniane weryfikacją na podstawie nowych zdjęć lotniczych prowadzącą do stwierdzenia nieprawidłowości w deklaracji tegoż rolnika, to właściwy organ nie jest zobowiązany do przeprowadzenia inspekcji terenowej, lecz dysponuje, zgodnie z art. 24 ust. 2 tego rozporządzenia, uprawnieniami dyskrecjonalnymi w odniesieniu do środków, które w konsekwencji należy przyjąć. W szczególności organ ten nie może być zobowiązany do przeprowadzenia pomiaru na terenie danych działek, jeżeli nie ma on wątpliwości co do danych pomiarowych, które zaczerpnął z dostępnych mu zdjęć lotniczych

Ochrona środowiska

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie C-301/12 Cascina Tre Pini Ss przeciwko Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare i inni.

Odesłanie prejudycjalne - Środowisko naturalne - Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory - Dyrektywa 92/43/EWG - Tereny mające znaczenie dla Wspólnoty - Zmiana statusu takiego terenu w razie wystąpienia zjawisk zanieczyszczenia lub pogorszenia stanu środowiska - Ustawodawstwo krajowe, które nie przewiduje możliwości żądania takiej zmiany przez osoby zainteresowane - Przyznanie właściwym władzom krajowym uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie wszczęcia z urzędu procedury zmiany tego statusu.

*) Artykuł 4 ust. 1, art. 9 i 11 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej Aktem dotyczącym warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, iż właściwe władze są zobowiązane do zaproponowania Komisji Europejskiej zdeklasowania terenu wpisanego do wykazu TZW, jeżeli do władz tych wpłynął wniosek właściciela nieruchomości położonej na tym terenie, w którym powołuje się on na pogorszenie stanu środowiska tego terenu, pod warunkiem że wniosek ten jest oparty na okoliczności, iż pomimo poszanowania przepisów art. 6 ust. 2–4 tej dyrektywy w jej wersji zmienionej teren ten w sposób definitywny nie może już przyczyniać się do ochrony siedlisk przyrodniczych i dzikiej fauny i flory lub utworzenia sieci Natura 2000.

*) Artykuł 4 ust. 1, art. 9 i 11 dyrektywy 92/43, zmienionej Aktem dotyczącym warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przyznaje uprawnienie do proponowania dostosowania wykazu TZW jedynie jednostkom podziału administracyjnego, a nie przyznaje go – przynajmniej posiłkowo na wypadek bezczynności tych jednostek – państwu, pod warunkiem że ten przydział tych kompetencji gwarantuje prawidłowe stosowanie przepisów tej dyrektywy.

*) Artykuł 4 ust. 1, art. 9 i 11 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej Aktem dotyczącym warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, iż właściwe władze są zobowiązane do zaproponowania Komisji Europejskiej zdeklasowania terenu wpisanego do wykazu TZW, jeżeli do władz tych wpłynął wniosek właściciela nieruchomości położonej na tym terenie, w którym powołuje się on na pogorszenie stanu środowiska tego terenu, pod warunkiem że wniosek ten jest oparty na okoliczności, iż pomimo poszanowania przepisów art. 6 ust. 2–4 tej dyrektywy w jej wersji zmienionej teren ten w sposób definitywny nie może już przyczyniać się do ochrony siedlisk przyrodniczych i dzikiej fauny i flory lub utworzenia sieci Natura 2000.

*) Artykuł 4 ust. 1, art. 9 i 11 dyrektywy 92/43, zmienionej Aktem dotyczącym warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przyznaje uprawnienie do proponowania dostosowania wykazu TZW jedynie jednostkom podziału administracyjnego, a nie przyznaje go – przynajmniej posiłkowo na wypadek bezczynności tych jednostek – państwu, pod warunkiem że ten przydział tych kompetencji gwarantuje prawidłowe stosowanie przepisów tej dyrektywy.

Wyrok Trybunału z dnia 9 kwietnia 2014 r. w sprawie C-225/13 Ville d'Ottignies-Louvain-la-Neuve i inni przeciwko Région Wallonne.

Odesłanie prejudycjalne - Środowisko naturalne - Odpady - Dyrektywa 75/442/EWG - Artykuł 7 ust. 1 - Plan gospodarowania - Odpowiednie miejsca i urządzenia do unieszkodliwiania odpadów - Pojęcie planu gospodarowania odpadami - Dyrektywa 1999/31/WE - Artykuły 8 i 14 - Składowiska posiadające zezwolenie lub działające już w dniu transpozycji tej dyrektywy.

*) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów po zmianach wprowadzonych decyzją Komisji 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r. należy interpretować w taki sposób, iż nie stanowi „planu gospodarowania odpadami" w rozumieniu tego przepisu dyrektywy po zmianach krajowy przepis normatywny, który stanowi − w drodze odstępstwa od zasady, zgodnie z którą nie można zezwolić na utworzenie składowiska odpadów końcowych poza miejscami przewidzianymi w planie gospodarowania odpadami − że składowiska odpadów końcowych, których dotyczące zezwolenie wydane zostało przed wejściem w życie tego planu, mogą po tej dacie być przedmiotem nowych zezwoleń dotyczących tych samych co wcześniej nieruchomości.

*) Artykuł 8 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 2011/97/UE z dnia 5 grudnia 2011 r., nie sprzeciwia się jednak krajowemu przepisowi normatywnemu takiemu jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który może mieć podstawę prawną w art. 14 tej dyrektywy i znajdować zastosowanie do składowisk odpadów posiadających zezwolenie lub już działających w momencie jej transpozycji, jeśli tylko spełnione są pozostałe warunki, o których mowa w tym art. 14, czego z kolei sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

Transport drogowy

Wyrok Trybunału z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawach połączonych C-516/12 do C-518/12 CTP - Compagnia Trasporti Pubblici SpA przeciwko Regione Campania (C-516/12 do C-518/12) i Provincia di Napoli (C-516/12 i C-518/12).

Odesłanie prejudycjalne - Rozporządzenie (WE) nr 1191/69 -Publiczne usługi transportu pasażerskiego - Artykuł 4 - Wniosek o zniesienie zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych -Artykuł 6 - Prawo do rekompensaty obciążeń finansowych wynikających z wykonywania zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych.

*) Artykuły 4 i 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 1893/91 z dnia 20 czerwca 1991 r. należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych powstałych przed wejściem w życie rzeczonego rozporządzenia, powstanie prawa do rekompensaty za obciążenia finansowe wynikające z wykonywania takich zobowiązań jest uzależnione od złożenia przez zainteresowane przedsiębiorstwo wniosku o zniesienie tych zobowiązań oraz od decyzji właściwych władz o utrzymaniu lub zniesieniu w określonym terminie rzeczonych zobowiązań. Natomiast w wypadku zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych powstałych po tym dniu, powstanie takiego prawa do rekompensaty nie jest uzależnione od tychże przesłanek.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

Wyrok Trybunału z 8 kwietnia 2014 r. w sprawie *Dhahbi przeciwko Włochom* (nr skargi 17120/09)

Przesłanki wystąpienia z pytaniem wstępnym - art. 6 § 1 Konwencji - prawo do poszanowania życia rodzinnego - art. 14 w związku z art. 8 Konwencji

Artykuł 6 § 1 nakłada na sądy krajowe obowiązek starannego uzasadniania rozstrzygnięć, na mocy których odmawiają one wystąpienia z pytaniem wstępnym; zadaniem Trybunału jest zbadanie, czy zakwestionowane rozstrzygnięcie o odmowie wystąpienia z pytaniem spełnia wymogi co do uzasadnienia i motywów. Po zastosowaniu rygorystycznej procedury kontroli nie jest zadaniem Trybunału badanie błędów sądów krajowych w zakresie interpretacji lub stosowania prawa.

W kontekście trzeciego akapitu art. 234 TWE (obecnie art. 267 TFUE) od sądów krajowych, których orzeczenia nie są zaskarżalne w prawie krajowym, wymaga się, by uzasadniały odmowę wystąpienia do TS UE z uwzględnieniem wyjątków (w orzecznictwie) przewidzianych przez jurysprudencję Trybunału. W uzasadnieniu powinno być wykazane, dlaczego sąd krajowy uważa, że pytanie nie jest istotne lub przepis prawa został wyjaśniony w drodze wykładni przez TS UE, lub że chociaż prawidłowe stosowanie prawa UE jest konieczne, to przepis jest na tyle oczywisty, że nie ma miejsca na uzasadnioną wątpliwość.

Wyrok Trybunału z 8 kwietnia 2014 r w sprawie *Kenzie Globar Ltd przeciwko Mołdawii* (nr skargi 287/07)

Art. 6 § 1 Konwencji – przedłużenie procesu – wymogi rzetelnego procesu sądowego

Art 6 § 1 nie gwarantuje prawa do odwołania od rozstrzygnięcia pierwszej lub drugiej instancji. Jednakże, jeśli prawo krajowe przewiduje prawo do odwołania, postępowanie odwoławcze będzie traktowane jako przedłużenie procesu i będzie poddane gwarancjom z art. 6 § 1 Konwencji.

Trybunał zauważa, ze w sytuacji, kiedy Sąd Najwyższy uchylił orzeczenie wydane przez sąd niższej instancji na korzyść strony, tylko na podstawie powtórnej oceny meritum sprawy na

rozprawie, na którą spółka nie została wezwana, to z uwagi na wymogi rzetelnego procesu sądowego, taka powtórna ocena nie powinna być przeprowadzona bez umożliwienia spółce możliwości zaprezentowania stanowiska zwłaszcza, ze inni uczestnicy postępowania byli obecni na rozprawie i prezentowali stanowiska.

Wyrok Trybunału z 22 kwietnia 2014 r. w sprawie *A.C. i inni przeciwko Hiszpanii* (nr skargi 6528/11)

Art. 13 EKPCz – prawo do skutecznego środka odwoławczego – uchodźcy – deportacja – zawieszenie postępowania krajowego

Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku z 24 kwietnia uznał, że władze krajowe powinny były zawiesić postępowanie krajowe w sprawie wydalenia uchodźców na czas wyjaśnienia przed sądem międzynarodowym zagrożeń związanych z ich powrotem do państwa pochodzenia.

Skargi do ETPCz złożyło trzydziestu uchodźców sahrawijskich, którzy w obawie przed prześladowaniami ze strony władz państwowych opuścili terytorium Maroka, udając się do Hiszpanii, do której władz zwrócili się o udzielenie im ochrony międzynarodowej. Wobec nakazu deportacji wydanego przez hiszpańskie MSW, skarżący złożyli do ETPCz skargę, wskazując, że ich wydalenie spowoduje naruszenie ich praw podstawowych gwarantowanych Konwencją. Wobec odmowy zawieszenia procedury deportacyjnej na czas trwania postępowania przed ETPCz, ETPCz na podstawie Reguły 39 Regulaminu Trybunału zastosował środek tymczasowy w celu niedopuszczenia do deportowania skarżących.

Skarżący zarzucili władzom hiszpańskim naruszenie art. 13 EKPCz (prawo do skutecznego środka odwoławczego) w związku z art. 2 EKPCz (prawo do życia) poprzez brak wstrzymania wykonania decyzji wydaleniowej na czas trwania postępowania sądowego przed sądem krajowym i przed sądem międzynarodowym. ETPCz uznając zarzut za uzasadniony i stwierdzając naruszenie EKPCz Trybunał przychylił się do tych argumentów i stwierdził naruszenie Konwencji, przypominając, że zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą koncepcja skutecznego środka odwoławczego przewiduje możliwość zawieszenia wykonania decyzji o wydaleniu, jeżeli deportowana osoba może zostać narażona na tortury lub niedozwolone traktowanie w państwie wydalenia.

Trybunał wskazał, że kwestia zasadności zarzutów skarżących dotyczących prześladowania ich ze strony policji marokańskiej należy do oceny sądów hiszpańskich.

Pomimo okoliczności zawisłości przed sądem hiszpańskim postępowanie odwoławczego od decyzji wydaleniowej i zwrócenia się przez skarżących do sądu międzynarodowego, prawa hiszpańskie nie przewidywało automatycznego skutku zawieszającego w stosunku do zaskarżonej decyzji. Również wniosek skarżących o zawieszenie wykonania decyzji o wydaleniu nie został uwzględniony przez sąd krajowy.

W przypadku niezastosowania przez ETPCz środka tymczasowego na mocy Reguły 39 Regulaminu i bezpośrednie zalecenie rządowi hiszpańskiemu zawieszenia wykonania decyzji deportacyjnych, skarżący znaleźliby się poza terytorium Hiszpanii przed zakończeniem postępowania sądowego w ich sprawie.

W ocenie ETPCz brak możliwości zawieszenia wykonania decyzji wydaleniowej oznaczał, że środki odwoławcze przysługujące skarżącym w tym postępowaniu nie były skuteczne w rozumieniu art. 13 EKPCz. ETPCz wskazał, że sprawy dotyczące uchodźców, w szczególności nielegalnych powinny być prowadzone w sposób szybki i skuteczny, co nie może się jednak odbywać ze szkodą dla skuteczności podstawowych gwarancji proceduralnych mających na celu ochronę uchodźców przed arbitralnym wydaleniem do państwa pochodzenia, w szczególności, gdy powrót do danego państwa grozi im śmiercią lub prześladowaniami. Powstanie nieodwracalnej szkody dla skarżącego przed wydaniem prawomocnej i ostatecznej decyzji niweczyłoby skuteczność środka odwoławczego. W przypadku wydalenia uchodźcy zagwarantowanie skutecznego środka odwoławczego wymaga zawieszenia wykonania decyzji wydaleniowej do momentu prawomocnego zakończenia postępowania sądowego w sprawie.